

CONCURS LITERARI DE SANT HILARI SACALM - 2023

-GRUP D / ADULTS-

APROFITAR EL MOMENT

Que en Miquel i jo érem amics des de petits ho sabia tot Déu. Fins i tot, d'adolescents, vàrem rondar la mateixa noia. Atzars de la vida, ni ell ni jo aconseguirem gaudir de les seves carícies.

Però la nostra amistat, i ningú en dirà el contrari, mai va minvar. Per cap motiu. Perquè ell i jo sempre tinguérem una mena de vincle, invisible, indestructible, d'aquells que duren tota la vida i més enllà. Si algú busqués la definició del que significa un amic de debò, ell i jo, o jo i ell, en seríem un bon exemple.

Ell era vidu. Jo, i des de feia sis anys, tampoc no tenia parella. Potser per això, perquè teníem forces circumstàncies i desventures en comú, érem bons amics. Amb cinquanta set i jo amb cinquanta vuit anys, estàvem de tornada de moltes coses, sobretot en fracassos i derrotes. No negaré –i aquí sí que vull ser molt sincer- que m'hagués agradat tenir una altra vida, més normal, amb una família a l'ús, un treball més bo, i també amb algun caleró al compte corrent.

Malauradament, no sempre el destí dóna les alegries que un voldria. Sovint solem ser més víctimes d'entrebancs, de frustracions, d'afers que mica a mica et van desil·lusionant i episodis que mai haguessis pensat que et podien passar.....però que passen.

Suposo que la vida consisteix en això, en pujades i baixades. D'aquí que quan hi ha una estona bona, cal exprimir-la ben bé, doncs un no sap mai quan venen maldades.

Ara, amb l'edat que gasto, m'adono que he consumit un grapat de calendaris i no n'estic orgullós ni satisfet de tot el que he deixat enrere. Sé el que dic. De poder, canviaria unes quantes coses, escriuria el guió del meu existir d'altra manera.

Però sé que el que dic es un impossible, una fal·làcia.

Quan la meva dona em va deixar, en realitat feia temps que no teníem gaire en comú. Els anys de matrimoni, lluny d'unir-nos, ens varen demostrar que acumulàvem més diferències que similituds. Divorciar-nos fou una alliberació. Per tots dos. Ni ella volia envellir al meu costat, ni jo desitjava consumir dies en el mateix sostre que la Maria. De fet, quan en vàrem parlar i donar el pas, fins i tot ho mig celebràrem, com si fos motiu de joia, com si ens hagués tocat un premi dels grossos.

De joves ens va fer il·lusió unir-nos, casar-nos. De grans, el divorci ens va portar una alegria que feia temps que buscàvem.

El noi, l'únic fill que teníem -ara un home de trenta i pocs anys-, viu i treballa lluny del poble i mai hem tingut massa relació. Em consta que amb la seva mare té una mica més de contacte, però res de l'altre món.

No sé si he sigut bon o mal pare. No sé si ell ha estat bon o mal fill. Però la realitat és la que us dic. De la néta, una nena de quatre anys amb somriure murri, amb prou feines si la veig dos cops l'any. Coses de la vida.

De vegades, i quan em miro al mirall, m'adono de les arrugues que ja em marquen la pell i del pas dels anys. També m'adono de la manca de futur, d'il·lusions. De jove era guapot, força ben plantat, amb ganes de menjar-me el món. Ara, avui, sóc conscient del temps passat, del cos atrotinat que arrossego, de cert fracàs interior que em costa reconèixer.

Jo, que abans em volia menjar el món, he anat descobrint que el món se m'ha engolit a mi.

També en Miquel té una historia al darrera. Ell encara pitjor que la meva. La dona se li va morir. Un mal lleig. I no te fills. No té família. Bé, jo tampoc és que tingui gaire gent al costat, per no dir ningú, però ell fa anys que gasta una soledat que no

sé si li ve de gust. Em sembla que això de no tenir companyia jo ho porto més bé.

També ell té un treball desagraït. És beneficiari d'una petita paga de vidu i fa mitja jornada en una ferreteria. Amb això va tirant. Diu que és una merda, que n'està fart de despatxar arandel·les, endolls i bombetes. Jo tampoc estic per repicar campanes. Tenia una impremta, petita, mig artesana, amb maquinària una mica antiga, però la vaig tenir de tancar. Avui tothom té impressora, tothom es fa els seus dissenys, la seva publicitat. Lluny d'aquells anys on feia propaganda amb les ofertes d'un gran supermercat o imprimia cartells per una cadena de mobles i sofàs, els darrers mesos del negoci amb prou feines vaig fer quatre esqueles i unes targes de Nadal. El món ha canviat i jo, ves per on, en puc donar fe.

El darrer any vaig tenir més pèrdues que guanys. Maleïts impostos. Al final, fart i avorrit, vaig tirar la tovallola.

.....

Aquell dissabte al vespre havia quedat amb en Miquel. Sovint sopàvem a casa seva i després anàvem a fer un tomb, a ballar, o a prendre un parell de *gin-tonics*. Això de sopar a casa era idea d'en Miquel. Sempre li havia agradat cuinar, i ho feia bé. No era d'anar a restaurants. Suposo que així també estalviàvem una mica, doncs ni ell ni jo anàvem sobrats de calés. Jo, que mai he estat rata ni escàs, acostumava portar una ampolla de vi bo. Algunes vegades passava pel *Mercadona* i agafava un pastis gelat.

Sovint ens explicàvem les nostres misèries, els nostres desenganys, queixant-nos de com ens havia tractat el pas del temps. Potser perquè tots dos teníem mil motius i debits sobre la vida que ens havia tocat, i en canvi no teníem ningú amb qui desfogar-nos, aquells sopars ens servien de bàlsam, de confessionari, com si xerrant i explicant-nos les frustracions ens alliberéssim de la mala sort que tots dos,

de sempre, ens havia perseguit.

Sigui com sigui, aquell dissabte i quan ja estàvem als postres, en Miquel es quedà blanc, de cop. Assegut davant meu, s'aixecà de forma maldestre i s'estirà com pogué al sofà. Quelcom greu li estava passant.

Jo, neguitós, vaig quedar una mica aturat. Veure'l allà, ajagut, com si li costés respirar, no em deixava pensar.

Esverat, vaig preguntar-li si es trobava bé, si volia un got d'aigua. Ni em va respondre. Es va posar la mà al cor i va fer un esglai, el darrer, mentre els ulls se li anaven quedant blancs, immòbils, sense parpellejar. Vaig veure com, en uns segons, en Miquel deixava de respirar.

Observar-lo allà, estirat, sense vida, em va bloquejar. Mai havia vist morir a ningú, i per res suposava que el meu amic, el meu millor amic, el meu únic amic, s'aniria així, de cop i volta, sense avisar.

Successos així, et canvien la forma de ser. I de pensar.

.....

Fa dos anys que estic a la presó. I no em puc queixar. Fins i tot la vida em sembla menys buida que abans.

Quan es va morir en Miquel, un *nosequè* em va il·luminar. Una oportunitat així només passa un cop a la vida. Veure'l allà, finat, i ser conscient que mai més podria fer-la petar amb ell em va capgirar el seny. O potser em va donar una claredat, una perspectiva de la vida que mai m'havia passat pel cervell.

Sigui com sigui, el cel es va obrir sobre el meu cap.

No m'ho vaig pensar gaire. Gens. Com si algú em guiés, com si el destí em donés una oportunitat, vaig agafar un ganivet i li vaig clavar cinc vegades. Cinc. Sense

perdre el temps i de forma mecànica, vaig desordenar el pis, com si s'hi hagués produït una baralla. Acte seguit vaig trucar a la policia, dient que jo havia matat a en Miquel.

Durant el judici em vaig declarar culpable. Pot semblar absurd, però ho vaig tenir clar des del primer moment. El fiscal va recalcar el meu acarnissament –cinc ganivetades, cinc- i la mala intenció amb la que vaig actuar. No vaig negar res. Ni tan se vol vaig seguir els consells del meu advocat, que em deia que em declarés innocent, que digués que vaig embogir momentàniament, que no recordava res, que n'estava penedit.

Trenta dos anys de condemna. Revisable. No sortiré mai de la presó.

Mai, ningú, va endevinar que en Miquel ja era mort, que jo no el vaig matar, que fou víctima d'un atac de cor.

Gràcies a aquell episodi vaig tenir l'oportunitat de donar un tomb a la meva existència, de viure sense problemes, de no mortificar-me per ser un fracassat. Aquí dintre –a la presó- no m'haig de preocupar de diners, de si tinc feina o no, ni tampoc de si ve el rebut de la llum o la hipoteca. M'agrada llegir i a la garjola on estic hi ha biblioteca. També un gimnàs. Tot plegat és qüestió d'acostumar-s'hi, d'acceptar una rutina i disciplina. I res més. En realitat no m'haig de preocupar de res.

Sort d'en Miquel, un amic, dels de debò.

